

tager, maatte Sagen om Laboratoriebygningen vente, indtil Spørgsmaalet om Skolen var afgjort. Som Tiden gik, er imidlertid det første Projekt, Metropolitanskolens Bygning, ganske traadt i Baggrunden, baade hos Administrationen og hos Rigsdagen, og betragtes sikkert nu ikke længere som en Sag, der maa ordnes i den nærmeste Fremtid, ligesom det ogsaa nu synes at være en almindelig Opfattelse, at den nuværende Bygning bør bevares af Hensyn til Frue Plads' hele Stil og Karakter. Man har derfor i Tidens Løb maattet søge en anden Mulighed for at finde en Plads til den ønskede Laboratoriebygning. I 1896 var der af Bispegaardens Grund mod Studiestræde købt et Areal for ca. 90,000 Kr. Dette Salg skete, for at Bispeembedet kunde faa Penge til Bispegaardens forestaaende Istandsettelse, medens Motivet til Købet for Universitetets Vedkommende var Muligheden for derved at udvide Anneksgaarden. I 1910 købtes en Naboejendom i Studiestræde for 70,000 Kr., og denne købtes, for at man paa disse to Grunde kunde faa Plads til at opføre den ønskede Laboratoriebygning. Til Supplering og Afrunding af denne Grund blev der endelig paa Forslag af Universitetskommissionen, saaledes som omtalt, paa Tillægsbevillingsloven i Fjor bevilget 110,000 Kr. til Indkøb af nogle smaa Ejendomme i St. Pederstræde. Den fornødne Grund til Bygningen er saaledes erhvervet for ca. 270,000 Kr., og Forslaget gaar nu ud paa, at der paa denne Grund opføres en Laboratoriebygning, hvis Opførelse vil koste 450,000 Kr., hvortil der jo senere vil komme Finanslovsbevilling til det nødvendige Inventar, og endvidere 32,000 Kr. til en Betjentbolig. Selve Bygningen er paa det allernærmeste af samme Størrelse og til samme Bekostning som den, der foresloges i 1905. Den Gang søgte man at undgaa Omkostningerne til Grunden ved at anvende Statens egne Grunde til de to Byggeforetagender, men derved sammenkædedes disse. Lovforslaget og dets Motiver er udarbejdede af den under 7. Oktober 1912 af Ministeriet nedsatte Kommission, der skulde optage alle Universitetets Forhold, baade dets administrative og dets økonomiske, dets Ordning og Styrelse, overhovedet ethvert Spørgsmaal, der var knyttet til Universitetet, til Undersøgelse og fremkomme med Forslag. I Forbigaaende sagt, synes Sammensætningen af denne Kommission at være noget ejendommeligt og ikke ret i Overensstemmelse med de Regler, som ellers følges for Kommissioner, man ønsker sammensat af Rigsdagsmænd

og Embedsmænd. Kommissionen bestod af 9 Medlemmer, af hvilke de 5 var Embedsmænd, 4 fra Universitetet og en fra Kultusministeriet, og de 4 var Medlemmer af Rigsdagen, nemlig 4 fra Folketinget og Resten fra dette Ting — jeg nævner det kun i Forbigaaende, det er jo ikke den nuværende Kultusminister og heller ikke den højtærede Minister, som i dette Øjeblik fungerer for Kultusministeren, der har nedsat Kommissionen. Det er altsaa det første af de af Universitetskommissionen udarbejdede Forslag, der her forelægges Rigsdagen, og dette Lovforslag kan jo paa Forhaand være sikker paa en gunstig Modtagelse. Indkøbet af Byggegrunden med en Udgift paa godt $\frac{1}{4}$ Million er allerede forud sanktioneret og bevilget af Rigsdagen, og Opførelsen af Bygningen har, som jeg før nævnte, været foreslaaet for 9 Aar tilbage. Den Trang, der den Gang var, til Lokaler for Universitetets Laboratorieundervisning, er naturligvis langt større nu paa Grund af den rigelige, og vel ogsaa alt for rigelige, Tilgang af Studenter. At baade Ministeriet og Folketinget saaledes har kunnet tage denne første Del af Universitetskommissionens forskellige Forslag og tage den ganske, som den forelaa fra Kommissionens Haand, er derfor baade naturligt og forklarligt, og ogsaa jeg skal derfor anbefale dette høje Ting at gøre det samme.

Trier: Ogsaa jeg vil gerne anbefale det foreliggende Lovforslag. Dets Gennemførelse er jo et Led i den Udvikling, som den videnskabelige Uddannelse ved Universitetet allerede i en Række Aar har været inde paa, og som er i Færd med at reformere Studierne. Naar jeg husker et halvt Hundrede Aar tilbage, havde Studierne en ganske anden Karakter end nu; jeg husker, hvorledes en juridisk Forelæsning uvilkaarlig satte Tilhørerne tilbage i Tiden før Bogtrykkerkunstens Opfindelse, idet nemlig paa de Tider i alt Fald de Forelæsninger, jeg hørte, udelukkende bestod i, at vedkommende Professor dikterede sit Manuskript til Tilhørerne, disse fulgte det med krumme Fingre, og naar det en Gang imellem gik for hurtigt, skrabede de med Fødderne i Gulvet, saaledes at Professoren blev opmærksom paa, at han havde været lidt for hastig og maatte gentage, hvad han senest havde sagt; naar saa Timen var forbi, var man lige saa klog, som da man begyndte, fordi man udelukkende havde været beskæftiget med dette rent mekaniske Arbejde: at skrive ned efter Diktat; det